

Кравата је (не)озбиљна ствар

Наш режисер Дарко Лунгулов, који дуго живи у Њујорку, окупио је међународну екипу уметника, и управо су у Београду. Сазнали смо шта их одушевљава, шта разочарава и због чега на састанак треба да се иде необријан и разбарушене косе

Србан ЈОКАНОВИЋ
Снимио Владимир МАРКОВИЋ

Главни глумац Дејвид Торнтон

Баш је смешан онај Американац у зелено-жучто-црвеној тренерци, с шипелама за два броја већим.

- Рекли бисте да костимограф мрзи Американце, зар не - осмехује нам се тај шарени човек, глумац Дејвид Торнтон. - А у ствари, та девојка која прави костиме је право срце.

Срдачна и непосредна атмосфера влада у малој екипи која током три седмице треба да у Београду заврши снимање филма "Тамо и овде" започетог прошле године у Њујорку. У ова два града се и дешава прича овог дела насталог по идеји Дарка Лунгулова, нашег човека који већ осамнаест година живи у Њујорку. О чему је писао? Управо о тој дилеми: како и зашто отићи? Да ли је тамо боље него овде или је овде исто што и тамо?

Свако има своју идеју о томе. Дарко се током целе, "оне", деценије није враћао у домовину да би последњих година то учестало радио. Главни глумци с наше стране, попут Бранислава Трифуновића и Мирјане Карановић, више пута су имали прилику да раде напољу. Неке су искористили, али никада нису остали.

Београд скупљи од Њујорка

- Свакоме ко је икада негде ишао, прошло је кроз главу да би могао да остане, па и мени, али никад озбиљно - признаје нам Мирјана Карановић. - Пре двадесет година отишла сам у Њујорк мислећи да тамо живе неки фантастични људи у неком фантастичном свету, а онда сам видела да и тамо има много људи који нису срећни. Човек није срећан због места на коме живи, већ где су људи који га чине срећним и где се најбоље остварује као човек. За мене је то моја земља у којој глумим на свом језику. Овде имам превише посла да бих седела негде и чекала да ми понуде да играм странкиње.

И продуцент Ђорђевић Лековић припада тој "тамо и овде генерацији". Покушавао

је да студира грађевину у Београду, а онда је, захваљујући стипендији, отишао у Рим па у Њујорк и под мишком већ има неколико снимљених филмова на којима је радио као режисер, продуцент и директор фотографије. У ову причу Дарка Лунгулова толико верује да је решио да уложи и сопствени новац (што, каже, није обичај јер продуцент улаже свој рад).

Филм ће коштати око двеста хиљада евра, а већи део ће, замислите, бити потрошен у Београду!

- Иако је Њујорк неупоредиво скупљи - додаје Лековић.

Откуд то? Ђорђевић каже - због нашег неразвијеног тржишта малобројни стручњаци држе високу цену док у Њујорку млади и талентовани људи понекад пристају да раде и без хонорара, само да би стекли искуство.

Редитељ Лунгулов наводи и један други пример који га је прилично разочарао.

- У Америци сам једноставније и јефтиније прошао с дозволом за снимање на аеродрому, а у мом рођеном граду све је компликованије и скупље. Триста евра за сат снимања. У Њујорку је чланица градске владе, прочитавши сценарио, питала шта може да уради за нас и обезбедила нам све дозволе. Овде нам је требало месец дана да дођемо до директора аеродрома, као да се тај аеродром налази у Мађарској а не у Србији. Ни препоруке градске владе нису помогле. Долазе људи из Немачке и Америке, раде за одложени и минимални хонорар, а овде нас третирају као да снимамо рекламу за неки производ, а не филм који треба да донесе лепу слику о овом граду. Хладнији капитализам него у Америци.

Ипак, ентузијазам не напушта овај уходани тим. Непосредност је свуда око њих. Рецимо, продуцент Лековић није ни у кравати ни у оделу. Неки нови кодекс?

- Можда је чудно, али сами уметници су све више продуценти и чак, уколико